

موعظه ظهر عالیجناب پاپ فرانسیس

به مناسبت یادبود دیدار مجوسیان

۶ ژانویه ۲۰۱۶

برادران و خواهران گرامی،

در بخشی از انجیل که امروز قرائت گردید، از مجوسیان روایت میکند که از شرق به بیت الهم آمده بودند تا مسیح را ستایش نمایند، که در جشن امروز شکل خاص جهانی بودن را به کلیسا می‌بخشد. این است نفس کلیسا که مایل است همه ی ملتها بر روی زمین بتوانند مسیح را ملاقات نمایند، محبت پر از رحمت او را تجربه نمایند. این آرزوی کلیسا است، رحمت و محبت عیسی را بیابند.

مسیح مولود که هنوز قدرت تکلم ندارد، ولی مجوسیان که معرف همه ملتها هستند، میتوانند با او دیدار نموده، او را بشناسند و پرستش نمایند. مجوسیان میگویند: « ستاره ی او را در مشرق دیده ایم و آمده ایم تا او را ستایش نماییم » (متی ۲:۲). هیرودیس شنید مجوسیان به اورشلیم رسیده اند. مجوسیان اشخاص عالم بودند، از مذاهب دور و فرهنگ متفاوت، و به سوی سرزمین اورشلیم به راه افتاده بودند تا پادشاه را که طفلی بیش نبود ستایش نمایند. کلیسا همواره در آنها تصویر، همی بشریت را دیده است، و با مراسم امروز، در عید دیدار مجوسیان، میخواهد به همه ی انسانها، هر مرد و زن در این جهان بفهماند، این طفل برای نجات همه به دنیا آمده است. در شب میلاد، عیسی بر شبانان نیز آشکار گردید، انسانهای ساده و فروتن و از طبقه محروم، بعضی ها حتی آنها را راهزن خطاب می‌نمایند؛ ایشان اولین اشخاص بودند که به آن شب سرد آخور بیت الهم، با حضورشان گرمی بخشیدند. شبانان و مجوسیان از دو طبقه ی متفاوت هستند، ولی در یک چیز مشترک هستند و آنها را به هم پیوند میدهد، " آسمان ". شبانان شتابزده به دیدار عیسی رفتند، نه به خاطر اینکه اشخاص خوبی بودند بلکه، چون در آن شب پاسداری می‌کردند، چشمان خود را به آسمان بلند نموده نشانه ای را دیدند، مژده را شنیدند و به دنبال آن رفتند.

مجوسیان نیز به همان طریق، با مطالعه آسمان، ستاره ای جدید را یافتند، با تعبیر نشانه ها، از دور دستها به راه افتادند. شبانان و مجوسیان به ما می آموزند، برای ملاقات عیسی باید دیده گانمان را به سوی آسمان بلند نماییم، نه اینکه بر خود و بر خودخواهی خود خم شده بمانیم، بلکه باید قلب و عقل مان را به سوی افق خداوند بگشاییم، خدایی که همیشه پر از شگفتی است، تا بتوانیم پیام او را دریافت نماییم، و بی درنگ و با آمادگی کامل، سخاوتمندانه به او پاسخ دهیم.

انجیل به ما می گوید، مجوسیان، « با دیدن ستاره، بی نهایت شاد و خوشحال گشتند» (متی ۲: ۱۰). برای ما نیز دیدن ستاره یک تسلی خاطر خوبی به ارمغان دارد، یا داشتن این اطمینان که در سرنوشت رها نگردیده ایم بلکه هدایت و راهنمایی می شویم.

ستاره، همان انجیل یعنی کلام خداوند است، همانطور که مزمور یادآور میشود. « کلام تو برای پای من چراغ و برای راه های من نور است». (مزمور ۱۱۹: ۱۰۵) این نور ما را به سوی مسیح هدایت می کند. بدون گوش دادن به انجیل، ملاقات با او غیر ممکن است. مجوسیان در واقع، با دنبال کردن ستاره به جایی که عیسی در آنجا بود رسیدند. و در آنجا « کودک را با مادرش مریم دیدند، روی بر زمین نهاده آن کودک را سجده نمودند». (متی ۲: ۱۱) تجربه ی مجوسیان به ما می آموزد که به چیزهای کوچک بسنده نکنیم و به آن مقدار کم راضی نشویم بلکه، مقصود و مفهوم چیزها را جستجو نماییم، و با شوق و اشتیاق راز بزرگ زندگی را بررسی نماییم. همچنین به ما یاد می دهد فقر و ناتوانی را به عنوان رسوایی به حساب نیاوریم بلکه، عظمت در متانت و فروتنی را بشناسیم، و بتوانیم در مقابل آن زانو خم نماییم.

مریم باکره، که مجوسیان را در بیت الهم پذیرفت، ما را یاری دهد تا نگاه مان را فراتر از خودمان بر افزایش، و اجازه دهیم تا ستاره انجیل ما را برای ملاقات با عیسی راهنمایی کند، بتوانیم زانو زده او را سجده نماییم. بدین طریق، میتوانیم پرتو نور او را به دیگران برسانیم، و شادی و خوشحالی طی نمودن این راه را با دیگران به اشتراک بگذاریم.

ترجمه و تنظیم

کشیش هرمز اصلانی